

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2023, č. j. OAM-420/ZA-ZA11-D07-2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2023, č. j. 56 Az 17/2023 - 37,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobců **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

### Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2023. Tímto rozhodnutím žalovaný podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) deklaroval nepřipustnost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, a řízení o udělení mezinárodní ochrany proto podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Současně rozhodl o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Dublinské nařízení“) Spolková republika Německo.

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce vycestoval z Turkmenistánu v lednu roku 2015 na Ukrajinu za účelem studia. Po vypuknutí válečného konfliktu na Ukrajině odjel přes Polsko do Německa, kde pobýval asi 13 měsíců. Nejprve byl ubytován v hotelu, následně v domě s německou rodinou v H.. Poté za žalobcem přicestovala jeho přítelkyně, s níž bydlel ve městě M.. V Německu neměl žalobce žádné potíže, tuto zemi opustil z důvodu zamítnutí své žádosti o prodloužení pobytového oprávnění. O azyl v České republice požádal proto, že zde má známé krajany,

na které se může obrátit. V Německu se již necítil komfortně a nemá se tam kam vrátit. V České republice si našel přítelkyni, společně však dosud nežijí.

[3] Po zhodnocení výše uvedených skutečností ve spojení s níže uvedenými dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného je zákonné. Nejprve konstatoval, že žalobce formuloval své žalobní body jen velmi obecně a nekonkrétně, někdy odtržené od průběhu správního řízení i od své účastnické výpovědi. Žaloba samotná tak byla dle jeho názoru na samé hranici projednatelnosti, což mu ale nakonec nebránilo v tom, aby si učinil úsudek o podstatě věci.

[4] Podle krajského soudu bylo v projednávané věci nutné aplikovat čl. 12 Dublinského nařízení, neboť na základě informací obsažených v pobytové kartě žalobce, z jeho vyjádření i cestovního dokladu, a též z informací příslušného úřadu Spolkové republiky Německo bylo zjištěno, že žalobce byl dne 8. 4. 2023, kdy učinil prohlášení k mezinárodní ochraně na území České republiky, držitelem platného povolení k pobytu vydaného dne 17. 5. 2022 Spolkovou republikou Německo ve městě Lebach s platností do dne 9. 4. 2023. Za této situace platí, že pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Žalovaný dále dle názoru krajského soudu v napadeném rozhodnutí v dostatečném rozsahu posoudil i další podmínku vyplývající z čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, přičemž správně uzavřel, že v případě Spolkové republiky Německo neexistují závažné důvody domnívat se, že zde dochází v azylovém řízení k systémovým nedostatkům. Vzhledem k tomu, že k posouzení žalobcovy žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany je příslušná Spolková republika Německo, jež tuto svoji příslušnost uznala dne 19. 4. 2023, je podle krajského soudu rozhodnutí žalovaného zákonné.

[5] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodů, které blíže neoznačil a které nelze bez jakýchkoliv pochyb identifikovat ani z doplnění kasační stížnosti, k níž byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2024, č. j. 3 Azs 264/2023 - 32 vyzván. K věci samé (většina textu kasační stížnosti je věnována návrhu na přiznání odkladného účinku) uvedl stěžovatel pouze následující. *„Co se pak týče podané kasační stížnosti, tak stěžovatel namítá, že soud nijak nezohlednil, že se rozhodnutí správního orgánu nijak nezaobírá přiměřeností rozhodnutí a jeho dopady do života stěžovatele, který je v České republice integrován, má zde funkční zázemí, ubytování i příslib zaměstnání, coby zdroj příjmu. Rozhodnutí se taktéž nezaobírá možností pronásledování stěžovatele i na území státu, do kterého je předmětné správní řízení předáváno, pročez je stěžovatel pokládá za nepřezkoumatelné a jako takové navrhuje zrušení napadeného rozsudku i rozhodnutí správního orgánu.“*

[6] Žalovaný ve svém vyjádření s ohledem na vady kasační stížnosti navrhl její odmítnutí, eventuálně pro případ věcného přezkumu její zamítnutí.

[7] Při posouzení věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takto formulovaná kasační stížnost nesplňuje ani minimální standardy pro formulaci stížnostních bodů, zároveň nevidí důvod být při posuzování esenciálních náležitostí návrhu tak mimořádně benevolentní, jako byl vůči formulaci žalobních bodů krajský soud. Ten se na 9 stranách

pokračování

odůvodnění podrobně vypořádal se všemi, alespoň v obecné rovině uchopitelnými námitkami stěžovatele a u zbývajících vysvětlil, proč se jimi pro vnitřní rozpornost či nesrozumitelnost věcně zabývat nemůže. Za této situace by měla námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, kterou by jinak bylo možno podřadit ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., obsahovat konkrétní tvrzení, v čem je ona nepřezkoumatelnost spatřována, přičemž by měla alespoň v základu vycházet z textu napadeného rozsudku.

[8] V daném případě se ovšem tvrzení obsažené v kasační stížnosti s obsahem napadeného rozsudku zcela míjí. Otázkou možného pronásledování stěžovatele na území Spolkové republiky Německa se krajský soud velmi podrobně zabýval v odst. 26 odůvodnění napadeného rozsudku, a to i za situace, kdy stěžovatel v žalobě nijak neozřejmil, v čem by ono pronásledování vlastně mělo spočívat. Stejně tak stěžovatel v kasační stížnosti neobjasnil, jaký vliv by měla mít na rozhodnutí o příslušnosti skutečnost, že je zde integrován, má zde ubytování i příslib zaměstnání. Kritérii pro případnou aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení se krajský soud zabýval v odst. 24 odůvodnění napadeného rozsudku a s důvody zde uvedenými stěžovatel nijak konkrétně nepolemizuje. Není přitom úkolem Nejvyššího správního soudu, aby příslušnou argumentaci za stěžovatele domýšlel a z tohoto hlediska pak zákonnost napadeného rozsudku krajského soudu posuzoval.

[9] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že stěžovatel ani na výzvu soudu nedoplnil kasační stížnost tak, aby byla projednatelná, proto ji podle § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. a s přihlédnutím k § 106 odst. 3 s. ř. s. odmítl.

[10] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. srpna 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín v. r.  
předseda senátu